

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
cinema*

Ready Player One

Steven Spielberg gaat meta

OFFSCREEN

DE VERTIGO AWARDS

RACHEL WEISZ

CHARLOTTE RAMPLING

#40

maart 2018

IN APRIL VIERT VERTIGO ZIJN 4e VERJAARDAG.

Deel je favoriete covers, artikels of events
met de hashtag

#VertigoVerjaart

en maak kans op een duoticket
voor onze avant-première van

Isle of Dogs.

De andere Steven

Eigenlijk had ik Steve moeten heten, naar Steve McQueen, dat icoon van het witte doek. Waarom mijn ouders dan toch voor Steven kozen, is me nog steeds niet duidelijk. Wat ik wel weet, is dat het een geluk bij een ongeluk was. Zonder die -n was er misschien een heel andere toekomst voor me weggelegd in de mistroostige Antwerpse wijk waar ik opgroeide. Even belangrijk: door die naam voelde ik me nog meer verbonden met die andere filmheld, Steven Spielberg.

Het was meteen raak tussen De Baard en mij. Ik voelde al vlinders toen mijn vader het programma-boekje van *Raiders of the Lost Ark* voor me kocht in de inkomhal van de majestueuze Cinema Rubens. De overdosis entertainment die ik daarna te verwerken kreeg, zorgde voor een adrenalinestoot die me nachtenlang wakker hield.

Helemaal hartstochtelijk werd het dankzij *E.T. the Extra-Terrestrial*, die ik minstens driemaal in de bioscoop zag. Lachen, huilen, lachen, huilen en dat alles op *repeat*: wat een emotionele rollercoaster! In de jaren daarna vormden Spielberg-producties zoals *Gremlins*, *The Goonies* en *Back to the Future* stevast lichtpunten voor het niet altijd even happy kind dat ik toen was.

Sinds de jaren negentig is de passie enigszins bekoeld – werd hij te plastic of ik te oud, wie zal het zeggen? – maar de liefde is bijlange niet uitgedoofd. Daarvoor dwingt een cineast met zo'n diverse filmografie te veel respect af. Bovendien is Spielberg een van de weinige Hollywoodfiguren die niet vies zijn van enige zelfreflectie. Benieuwd of dat in *Ready Player One*, zijn verfilming van een scifibestseller gedrenkt in Spielberg-idolatrie, ook het geval is.

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waanzinema

L E T U S P R E Y

12

18

30

42

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN *Niet schieten*

FILMFAN *Michiel Van Cleuvenbergen*

CLOSE-UP

READY PLAYER ONE

HANNAH

THE MERCY

OFFSCREEN

DER HAUPTMANN

GOD'S OWN COUNTRY

SPECTRUM *Bill Viola*

DE VERTIGO AWARDS

POINT OF VIEW

RECENSIES

BESTE.FILM.OOIT. *Tron*

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Peter Janssens – peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Dennis Van Dessel, Christophe Verbiest

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Maxim Gerin

EINDREDACTIE Piet Uyttebroeck

LAYOUT Geert Verbist

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dorian van den Breemt, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Moderna Printing

"Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe www.facebook.com/VERTIGObe

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeelding werkt

8

10

12

18

22

24

28

30

34

36

42

46

07 / 03 > 25 / 03 2018
WWW.OFFSCREEN.BE

OFFSCREEN

FILM FESTIVAL | BRUSSELS | 11TH EDITION
CINEMA NOVA | CINEMATEK | BOZAR | CINEMA RITCS

VAF FILM

Vlaanderen
verbeelding werkt

brussel

be.brussels

BXL LA VILLE DE STAD

Francophonie

pure

BRUZZ

VERTIGO

Niet schieten

Color grader Peter Bernaers geeft aan alles een kleurtje

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Photoshop, maar dan voor langspeelfilms', zegt Peter Bernaers aan leken als die hem vragen wat hij als *color grader* doet. 'De kleurcorrectie van een film werkt in op het gemoed, al zijn veel kijkers zich daar niet van bewust. Grading is de ultieme mindfuck.'

Bernaers begon zijn carrière als colorist met *De zaak Alzheimer*: 'Die film had flashbacks in flashbacks in flashbacks. Die gaven we elk een andere tint, zodat de kijker zou kunnen volgen. Het publiek van vandaag heeft dat niet nodig. *Niet schieten* speelt zich af over vier periodes, maar die worden niet benadrukt in de grading.'

Net zoals het recente *Tueurs* gaat de nieuwe film van Stijn Coninx over de Bende van Nijvel. Toch zien ze er compleet anders uit. 'In *Niet schieten* ligt de focus niet op de overvallers maar op de slachtoffers', zegt Bernaers. 'We zijn in de grading dus weggebleven van dat kille eighties-sfeertje. Het verhaal op zich was al zwaar genoeg.'

De grading is een van de laatste stappen van de postproductie. Daardoor komt Bernaers soms in gevoelige situaties terecht: 'Ik werk een film per maand af, maar de regisseur die naast mij zit, heeft jaren voor zijn project moeten vechten. Ik krijg soms vragen als: "Is mijn film wel goed genoeg?" Eigenlijk ben ik in de eerste plaats psycholoog, en dan pas grader.' (lacht) ▣

VANAF 24 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Michiel Van Cleuvenbergen

Als gitarist van het cinefiele kwintet Condor Gruppe maakt Michiel Van Cleuvenbergen al enkele jaren soundtracks voor films die – nog – niet bestaan. Op hun nieuwe album *Interplanetary Travels* wordt er opnieuw uitgebreid geknipoogd naar fifties-scifi, sixties-spaghettwesterns en seventies-psychedelica. 'In een tourbus naar *Dead Man* kijken, terwijl door de ramen het desolate Amerikaanse landschap voorbijflitst: het heeft iets.'

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Op *Interplanetary Travels* ontbreekt het niet aan westerninvloeden.

MICHIEL VAN CLEUVENBERGEN: 'Ik ben dol op cowboyfilms, al van kinds af aan. Toen we met de groep begonnen, verschenen net een pak obscure spaghettiwesternsoundtracks op vinyl: van Ennio Morricone, maar ook van meer obscure componisten zoals Alessandro Alessandroni en Bruno Nicolai. Dat typische sfeertje – heroïsche grandeur afgewisseld met donkere, horrorachtige klanken – sprak ons enorm aan. Wanneer wij live met visuals werken, probeer ik de westernconnectie wel te vermijden. Dan vind ik iets als *Mars and Beyond*, een trippy Disney-animatie uit de jaren vijftig, veel geschikter.'

Welke film geldt voor jou als geloofwaardig muzikantenportret?

'Als ex-punker (*Van Cleuvenbergen speelde vroeger bij de Belgische hardcore-groep Dead Stop*, nvdr.) heb ik weinig met pakweg *Almost Famous* of *The Doors*. Dan komt een documentaire als *Another State of Mind*, over de eerste Noord-Amerikaanse tournee van de

"TIJDENS GLADIATOR HEB IK TOCH
EEN PAAR KEER RAAR OPGEKEKEN."

punkbands Social Distortion en Youth Brigade, veel dichterbij de buurt. In een gammele bus door de VS reizen en na elk optreden bij iemand thuis op de grond slapen: heel herkenbaar.'

De perfecte film voor op de tourbus?

'Enkele jaren geleden trok ik als roadie mee door de States met de Mark Lanegan Band. Steven Janssens, de gitarist, had toen zijn hele Jim Jarmusch-collectie mee op dvd. Naar een film als *Dead Man* kijken terwijl door de ramen het desolate Amerikaanse landschap voorbijflitst: het heeft toch iets.'

Welke film heeft je ooit razend gemaakt?

'Gerry van Gus Van Sant, waarin Matt Damon en Casey Affleck anderhalf uur lopen te leuteren in een woestijn. Zowel mijn vriendin als ik had moeite met die film: zij omdat ze zich het lot van de personages zo hard aantrok, ik omdat ze wat mij betrof niet snel genoeg konden sterven. (*lacht*) Misschien dat ik er nu meer geduld voor zou hebben, maar destijds vond ik *Gerry* echt non-cinema.'

Kun je je storen aan fouten in films?

'Ik ben historicus van opleiding, en tijdens *Gladiator* van Ridley Scott heb ik toch een paar keer raar opgekeken. Zo heeft Russell Crowe de letters SPQR op zijn arm staan, wat zoveel betekent als: de Senaat en het Volk

van Rome. Sorry, Ridley, maar mensen met zo'n tatoeage konden nooit als slaaf verkocht worden. (*lacht*) Aan zoiets stoor ik me harder dan aan anachronistische rookpluimen en auto's op de achtergrond.'

Heb je zelf acteerambities?

'In *Belgica*, de vorige film van Felix van Groeningen, speelde ik de gitarist van Burning Phlegm, een fictief hardcoregroepje met onder meer Igor Cavalera van Sepultura op drums. Een bijzonder wilde filmset. Op een bepaald moment werd de camera door een overenthousiaste figurant zelfs mee de moshpit ingesleurd. (*lacht*) Onze cameo werd uiteindelijk uit de film geknipt, maar we staan wel op de soundtrack.' ▣

@Jonas_Govaerts

Interplanetary Travels

Uit op Condor Men Records
condorgruppe.com

READY PLAYER ONE

CLIMBING SPIELBERG

Enkele weken nadat hij Trump een sneer gaf met *The Post*, komt Steven Spielberg met *Ready Player One* op de proppen, een digitale rollercoaster over een virtueel toevluchtsoord waarin de popcultuur die de gevierde cineast mee vormgaf centraal staat. Reden genoeg voor ondergetekende om samen met hoofdredacteur Steven Tuffin herinneringen op te halen aan enkele popcornklassiekers van De Baard.

tekst JONAS GOVAERTS

JONAS GOVAERTS: 'Ongelooflijk dat dit oorspronkelijk een tv-film was.'

STEVEN TUFFIN: 'In Europa is *Duel* wel degelijk in de cinema uitgebracht. Je voelt heel hard Spielbergs invloeden: *The Twilight Zone*, maar ook Hitchcock.'

JG: 'Een gewone man die iets ongewoons meemaakt, da's natuurlijk heel hitchcockiaans. Richard Dreyfuss in *Close Encounters of the Third Kind* is ook zo'n *everyman*. Het hoofdpersonage in *Duel* heet zelfs letterlijk Mann.'

ST: 'Wat ik altijd onthouden heb, is het mysterie rond de trucker: zie je hem of zie je hem niet? Volgens mijn vader was het de duivel zelf die achter het stuur zat.'

JG: 'Ik sta nog altijd versteld van Spielbergs vindingrijkheid als regisseur, zelfs in een gestroomlijnde film als *Duel*. Dat shot waarin je Mann ziet bellen door het raampje van een wasautomaat, terwijl op de voorgrond een vrouw de was doet: zo iets kun je niet *storyboarden*, dat heeft hij op de set bedacht.'

ST: 'Het is ook een film die nooit stopt. De camera blijft altijd in beweging. *Duel* duurt ook precies lang genoeg – wat niet altijd gezegd kan worden over Spielbergs latere werk. Volgens mij heeft hij eigenhandig de vierde akte uitgevonden.' (lacht)

DUEL (1971)

ST: 'Een echtscheidingsdrama, vermomd als scifi-film.'

JG: 'Met een cameo van François Truffaut!'

ST: 'Nog een bewijs dat Spielberg wel degelijk op de hoogte was van de toenmalige auteurscinema. Die Truffaut-cameo is volgens mij opnieuw een knipoog naar Hitchcock (Truffaut interviewde Hitchcock in 1962 voor zijn boek Hitchcock/Truffaut, nvdr).'

JG: 'Close Encounters toont ook aan wat voor een pionier Spielberg was op technisch vlak. Om de film te kunnen maken, moest er eerst allerlei nieuwe cameratechnologie worden ontworpen. Welke hedendaagse regisseur kan zo iets afdwingen?'

ST: 'Christopher Nolan?'

JG: 'Die laat zijn camera's hoogstens een maatje kleiner maken.'

ST: 'Net als *Dunkirk* is *Close Encounters* echt zo'n film die je in de bioscoop moet zien. Ik kan me voorstellen dat mensen destijds buitenkwamen met het gevoel: zo iets heb ik nog nooit gezien!'

JG: 'Wat is voor jou het meest memorabele beeld?'

ST: 'De enorme berg aardappelpuree die Richard Dreyfuss maakt op de salontafel. Simpel maar doeltreffend.'

JG: 'Net als de soundtrack van John Williams. De vijf geniaalste noten uit de filmgeschiedenis.'

ST: 'Op die twee noten uit *Jaws* na, dan.'

CLOSE ENCOUNTERS OF THE THIRD KIND (1977)

JAWS (1975)

JG: 'De eerste blockbuster.'

ST: 'En volgens velen de doodsteek voor de Amerikaanse auteursfilm. Spielberg kreeg het verwijt dat hij hersenloos popcornentertainment maakte. Nochtans: als *The French Connection* een karakterdrama is, dan is *Jaws* dat ook.'

JG: 'Leg dat eens uit?'

ST: 'Jaws werkt niet vanwege de haai, maar vanwege Roy Scheider. Chief Brody is een personage van vlees en bloed. Je zit als kijker oprecht met hem in. Dat mis ik toch vaak in moderne blockbusters.'

JG: 'Tegelijk is het echt een horrorfilm. Je ziet op een gegeven moment een kind in de muil van de haai verdwijnen. Mocht Spielberg *Jaws* vandaag maken, dan zou hij die scène eruit halen, beweert hij.'

ST: 'Idem voor het einde van *Close Encounters*. Sinds hij kinderen heeft, gelooft Spielberg niet dat een vader zijn gezin zou achterlaten.'

JG: 'De manier waarop Spielberg zijn monster slechts mondjesmaat prijsgeeft, is echt een blauwdruk geworden in de horrorcinema. Terwijl het eigenlijk een noodoplossing was: zijn rubberen haai deed het niet, dus moest hij het oplossen met montage en muziek. Eigenlijk zit je naar een mislukte film te kijken.'

ST: 'Dan toch de beste mislukte film aller tijden.'

RAIDERS OF THE LOST ARK (1981)

ST: 'Ik heb *Raiders* in de bioscoop gezien, toen ik een jaar of zeven was. Ik wist niet wat ik meemaakte: eerst dat rollende rotsblok, dan die kuil vol slangen... Het ene *set piece* na het andere. En toen moesten de smeltende nazi's nog komen!'

JG: 'Volgens een recente internettheorie kun je Indiana Jones perfect uit de film halen: zijn acties hebben geen enkele invloed op de plot.'

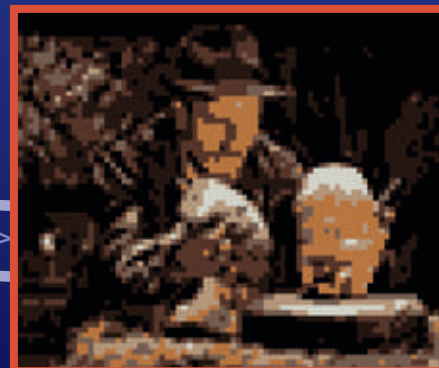
ST: 'Maar dan hadden we nooit die legendarische scène gehad waarin Indiana wordt uitgedaagd door een zwaardvechter, en hij die vent doodleuk neerschiet.'

JG: 'Ook weer een noodoplossing van Spielberg. Er stond die dag een uitgebreide gevechtsscène gepland, maar Harrison Ford had last van diarree. Gevolg: een van de grappigste momenten uit de filmgeschiedenis.'

ST: 'De Indiana Jones-films staan of vallen met hun MacGuffins. Ik weet dat ik als kind vooral mee was met *Raiders* en *The Last Crusade*, omdat ik de Ark en de Heilige Graal kende van in de godsdienstles. Maar wat is in godsnaam een *crystal skull*?'

JG: 'Het straft van al vind ik dat *Raiders* verzonnen is op vakantie. Spielberg was samen met George Lucas naar Hawaïi vertrokken, omdat die bang was van de reacties op de eerste *Star Wars*. Op het strand legde Lucas Spielberg zijn versie van James Bond voor...'

ST: '... een archeoloog, genoemd naar zijn hond.'

E.T. THE EXTRA-TERRESTRIAL (1982)

ST: 'Patrick Duynslaegher herinnert zich hoe Spielberg destijds aankwam in Cannes, bij wijze van spreken met zijn filmblikken onder zijn arm. Het publiek was compleet ondersteboven van *E.T.*: ze hadden een sentimenteel kinderfilmje verwacht, geen expressionistisch meesterwerk.'

JG: 'Heb je hem ooit op groot scherm gezien?'

ST: 'Meermaals, de laatste keer op het filmfestival van Gent. Wat mij opviel, was de sublieme fotografie: Spielberg en zijn cameraman Allen Daviau spelen voortdurend met lichtstralen. Je hebt de zaklampen, het zonlicht dat binnenvalt door de halfgesloten blinden... Heel schilderachtig.'

JG: '*E.T.* was een nog groter fenomeen dan *Jaws*. Andere films die in dezelfde periode uitkwamen, maakten geen schijn van kans, zeker sciencefiction niet. *The Thing*, vandaag beschouwd als John Carpenters meesterwerk, flopte destijds genadeloos. Zo'n grote impact had *E.T.*'

ST: 'Ik herinner me ook de schaamteloze product placement. Ik kan me voorstellen dat elk kind na de vertoning zeurde om een pakje Reese's Pieces.'

JG: 'Raarder vind ik Spielbergs verwijzingen naar zijn eigen oeuvre. Elliott die zijn vissen plaagt met een plastic *Jaws*-poppetje: dat haalt je als kijker toch even compleet uit de film?'

ST: 'Net als *Close Encounters* is *E.T.* eigenlijk een gezinsdrama in scifivermomming. Ik kon me als sleutelkind in elk geval erg goed identificeren met Elliott.'

JURASSIC PARK (1993)

ST: 'Als ik mij niet vergis, was *Jurassic Park* de eerste film die ooit in de Antwerpse Metropolis (*nu Kinopolis, nvdr.*) liep, in drie of vier zalen tegelijk. Weer zo'n film die je absoluut in de cinema moest gezien hebben: zelfs het geluid was revolutionair.'

JG: 'Hoewel ik als kind geobsedeerd was door dinosaurussen, is het nooit mijn lievelings-Spielberg geweest.'

ST: 'De mijne ook niet, dat zal voor eeuwig *E.T.* blijven. Maar voor een bepaalde generatie is *Jurassic Park* heilig. Stand-upcomedian Xander De Rycke vindt het de beste film ooit gemaakt.'

JG: 'Hij blijft overeind, dat wel. Ik heb onlangs *Species* nog eens herbekeken, die uitkwam twee jaar na *Jurassic Park*: de CGI daarin is gewoon lachwekkend. In vergelijking daarmee zijn Spielbergs dino's nog geen dag verouderd.'

ST: 'De dino's zijn niet het probleem. Ik heb meer moeite met de mensen in de film. Dit is de eerste Spielberg waarin de personages een beetje plastic aanvoelen.'

JG: 'Jeff Goldblum is nochtans geniaal in *Jurassic Park*. Het was trouwens zijn idee om zijn personage Ian Malcolm, eigenlijk een complete nerd, als een rockster te spelen.'

ST: 'En nu, 25 jaar later, zijn nerds effectief cool.'

WAR OF THE WORLDS (2005)

ST: 'Een onderschatte film, vind ik. Het is weliswaar een blockbuster, maar dan wel eentje met een zeer donkere ondertoon. Eigenlijk gaat *War of the Worlds* over 9/11.'

JG: 'Het shot waarin de mensen weglopen van de eerste tripod lijkt akelig hard op het beeld van de instortende Twin Towers.'

ST: 'Er zitten nog zulke verontrustende beelden in: de brandende trein die voorbijrijdt, bijvoorbeeld, of die rare scène met Tim Robbins in de kelder. En Tom Cruise speelt wel de held, maar eigenlijk doet zijn personage niet veel: hij is vooral een observator.'

JG: 'Wat ik knap vind, is dat Spielberg, als regisseur met oneindig veel middelen, af en toe toch iets aan de verbeelding van de kijker overlaat. Wanneer Cruises zoon ten strijde trekt tegen de aliens, volgen we hem niet over de heuvelrug, maar blijven we beneden bij Cruise: veel doeltreffender.'

ST: 'Er zitten ook verrassend veel *practical effects* in de film, zoals het neergestorte vliegtuig. Die set is overigens bewaard in Universal Studios. Als je daar langs de wrakstukken passeert, waan je je meteen terug in de film.'

JG: 'Alleen het einde trekt op niets.'

ST: 'Inderdaad, de meest extreme deus ex machina die je je kunt voorstellen. Al eindigt het boek op dezelfde manier. Dus eigenlijk is Spielberg gewoon trouw aan zijn bronmateriaal.'

READY PLAYER ONE (2018)

ST: 'Gebaseerd op het boek van Ernest Cline, die heel erg dweept met de eighties. Hij rijdt zelfs rond in een DeLorean, de auto uit *Back to the Future* (een Spielberg-productie, nvdr.).'

JG: 'Afgaande op de trailer lijkt *Ready Player One* één grote ode van Spielberg aan zichzelf. Bizar.'

ST: 'In *E.T.* citeert hij toch ook zichzelf?'

JG: 'Maar niet zo overdadig.'

ST: 'Volgens mij is dat bewust, die overdaad. In een interview zei Spielberg dat hij zich schaamde over de popcorncultuur die hij mee had helpen creëren. Misschien slaat hij met *Ready Player One* wel een mea culpa?'

JG: 'Het zou niet de eerste keer zijn dat hij zich via een film excuseert. Sommige mensen zien *Schindler's List* als een verontschuldiging voor *Jurassic Park* en *Amistad* als een spijtbetuiging voor *The Lost World*.'

ST: 'Ik wacht nog altijd op een 'Sorry!' voor *The BFG*.'

VANAF 28 MAART IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

SPREKENDE STILTE

The Look. Zo omschreef acteur Dirk Bogarde eind jaren zestig de priemende blik van **Charlotte Rampling**. Een halve eeuw later hebben haar ogen nog niets aan kracht ingeboet. Op haar 72e gebruikt ze die uitstraling om vrijwel zonder woorden een van de sterkste vertolkingen uit haar carrière neer te zetten in *Hannah*. ‘#MeToo? Ik moet echt oppassen wat ik zeg, dus zwijg ik liever.’

tekst RUBEN NOLLET

Dit is geen gemakkelijke rit’, geeft Charlotte Rampling toe. Ze heeft het over *Hannah*, het enigmatische vrouwenportret dat haar vorig jaar op het filmfestival van Venetië een onderscheiding voor beste actrice opleverde. Welverdiend, want haar vertolking van een vrouw die in het reine tracht te komen met de vreselijke misdaad die haar echtgenoot gepleegd heeft, is even subtiel als indringend.

Het is een acteerprestatie die volledig aansluit bij de carrière die Rampling de afgelopen 52 jaar heeft opgebouwd. Ze begon als it-girl in het swingende Londen van de jaren zestig, maar binnen de kortste keren stond ze op de set bij de grote Europese cineasten

van dat moment. Met name Luchino Visconti (*The Damned*) en Liliana Cavani (*The Night Porter*) maakten een diepe indruk op haar. Steeds meer beperkte ze zich tot dramatische personages, misschien onder invloed van de schok die door haar privéleven was gegaan: een oudere zus, met wie ze een hechte band had, pleegde in 1966 zelfmoord.

Rampling kende in de jaren tachtig nog een paar hoogtepunten (*The Verdict*, *Max mon amour*, *Angel Heart*), daarna zonk ze weg in een lange depressie en verdween ze van het voorplan. Begin deze eeuw maakte ze echter een opgemerkte comeback, niet toevallig in Europa. Ze werd de muze van de Franse regisseur François Ozon – in vier films: *Sous le sable*, *Swimming Pool*, *Angel* en

Jeune et jolie – en ze begon harder te werken dan ooit tevoren.

Zo is *Hannah* haar vijfde film in anderhalf jaar tijd, en het kan geen gemakkelijke opdracht zijn geweest. Het verhaal is immers zo summier dat het lijkt alsof de Italiaanse regisseur-scenarist Andrea Pallaoro het allemaal op twintig pagina’s heeft neergeschreven.

CHARLOTTE RAMPLING: ‘Dat klopt niet, hoor. Het script was niet dunner dan normaal, omdat Andrea alles extreem gedetailleerd op papier had gezet. Ik wist precies wat hij zou doen en hoe de film er uiteindelijk zou uitzien. Andrea had van bij het begin een duidelijk idee van hoe hij Hannah

in beeld wilde brengen. Het heeft drie jaar geduurd voor we met de opnames konden starten, maar het eindresultaat wijkt opvallend weinig af van wat ik destijds gelezen heb.’

De film geeft heel weinig informatie over wat er precies aan de hand is. Begreep je zelf alles meteen?

‘Ik moet toegeven dat er in het oorspronkelijke script iets meer uitleg stond. Je kwam bijvoorbeeld meer te weten over de misdaad. Andrea heeft de film tijdens de montage echter nog meer uitgekleeft, omdat hij zich wilde concentreren op wat zich afspeelt in Hannahs hoofd. Het mocht niet gaan over de situatie en de gevolgen daarvan voor mijn personage.’

Wat trok je precies aan in haar?

‘Het was vooral Andrea’s manier van werken die me intrigeerde. Hij perst de hele film in het hoofd van één personage, en dat is een enorme uitdaging om te spelen. Ik had hetzelfde gevoel toen ik François Ozon voor het eerst ontmoette, al was ik me er toen minder van bewust hoeveel ik van zulke films hou. Ik geniet er mateloos van als ik in de geest van een personage kan binnendringen.’

Hannah speelt zich af in Brussel. Voegt die stad voor jou iets toe aan het verhaal?

‘We zochten een Europese stad die je als kijker niet meteen kunt thuisbrengen. Brussel voelt aan als een

smeltkroes. Als je er rondloopt, weet je nooit goed in welk deel van Europa je precies bent. Ik wilde de rol ook liever in het Frans spelen, omdat Engels in mijn oren minder mysterieus klinkt. Het leek me niet juist voor dit verhaal. *Hannah* is bovendien een Belgische coproductie, dus dat speelde ook mee. Het is fascinerend hoe een film voor een stuk zichzelf maakt.’

Wat jou van veel acteurs onderscheidt, is de onverschrokkenheid waarmee je te werk gaat. Ook op je 72^e blijf je jezelf blootgeven, letterlijk en figuurlijk. Ben je altijd zo ongedwongen geweest of heb je jezelf moeten overwinnen?

‘Ik ben altijd zo geweest, denk ik. Het maakt deel uit van wie ik ben. Als ik

THE NIGHT PORTER

SWIMMING POOL

45 YEARS

iets doe, geef ik mezelf volledig. Ik ken geen grenzen. Ik denk er niet bij na dat ik er misschien vreselijk uitzie of dat het slecht kan zijn voor mijn imago. Eigenlijk is het een vorm van complete onverantwoordelijkheid.' (lacht)

Je zit al een halve eeuw in het vak en hebt meer dan honderd films op je cv. Het valt op hoe weinig komedies daarbij zitten. Weet je hoe dat komt?

'Het gekke is dat mijn allereerste films wél komedies waren. *Rotten to the Core*, *Georgy Girl*, dat waren lichtvoetige films. Maar het klopt dat ze altijd een uitzondering zijn geweest, en als ik erin meespeelde, had ik vaak allesbehalve een komische rol, zoals in *Stardust Memories* van Woody Allen of *Life During Wartime* van Todd Solondz. Ik weet niet hoe het komt. Comedy is een lastig genre. Je moet het in de vingers hebben, al ben ik ervan overtuigd dat goeie acteurs per definitie zowel drama als komedie aankunnen. Maar het is ook een kwestie van imago, denk ik.'

Bizar genoeg zeggen acteurs of regisseurs die met jou samengewerkt hebben vaak hoe geestig en lachlustig je bent op de set.

'Dat is ook zo. Ik ben ondeugend en vrolijk als ik werk. Misschien wel meer

dan daarbuiten, maar dat is een andere kwestie. (lacht) Wanneer ik acteer, voel ik me thuis, tussen kameraden, en dan word ik veel opgewekter.'

Waarom blijf je dan telkens opnieuw terugkeren naar die tragische en donkere personages?

'Geen idee. Dat zijn de rollen die regisseurs me aanbieden. Omdat ik er goed in ben, veronderstel ik. Niemand anders is erin geïnteresseerd!' (lacht)

Toen ik je naar aanleiding van 45 Years sprak, gaf je een sneer naar actrices die beweren dat ze geen goede rollen krijgen omdat de mannen het voor het zeggen hebben. Er is niet echt ongelijkheid, vond je. Dat gaat wel heel erg in tegen de opgestoken vrouwen-vuisten die je nu overal ziet.

'Ik ken ook genoeg mannen die geen goede rollen krijgen. Zo simpel is het. Clint Eastwood of Brad Pitt of George Clooney hebben het knus, maar bij de mannen is dat clubje ook kleiner dan je denkt. Maar ik snap wat je bedoelt. Het krijgt de laatste tijd allemaal een bijklank die... (bijt op haar lip) Laten we het maar over iets anders hebben.'

Je wikt en weegt je woorden, hè?

'Ik moet wel! Zeker na mijn uitschuiver in de aanloop naar de Oscars twee

jaar geleden (*Rambling* noemde de *#OscarsSoWhite*-hetze toen racistisch tegenover blanke acteurs, nvdr.). Iedereen wil nu mijn mening weten over die *#MeToo*-toestanden. Ik moet echt oppassen wat ik zeg, en dus zwijg ik liever.'

Ik heb schrik dat de slinger nu te veel zal doorslaan in de andere richting, dat filmmakers uit schrik voor repercussies bepaalde onderwerpen zullen mijden.

'Ik vrees dat je gelijk hebt. De filmgeschiedenis is sowieso een opeenvolging van slingerbewegingen en volgens mij zit er nu inderdaad een periode van preutsheid en moralisme aan te komen. Maar dat zal zich ook vanzelf weer normaliseren.'

Ik vraag me echt af of een schandaal-film als *The Night Porter* vandaag nog gemaakt zou kunnen worden.

'Dat geldt voor heel veel films uit de jaren zeventig. Toen zagen we taboes als uitdagingen, als thema's die opengebroken en verkend en afgebeeld en besproken moesten worden. Vandaag zijn taboes weer onderwerpen waar de meeste mensen liever van afblijven.'

Betekent het dat er minder rollen zullen zijn die jou interesseren?

(lacht luid) 'Ik ga ervan uit dat er altijd wel iemand zal zijn die zijn nek uitsteekt. En dat die bij mij komt aankloppen om mee te spelen. Dat is dan het voordeel als je bekendstaat om je moeilijke personages.'

VANAF 14 MAART IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» COOLE CHARLOTTE

Een actrice van het kaliber van Charlotte Rampling heeft natuurlijk in heel veel klassiekers meegespeeld. Op *Vertigoweb.be* loodsen we je langs haar films die je écht gezien moet hebben.

KRUIP IN HET WIEL VAN LUMIÈRE EN LOS NIET!

WWW.LUMIERESHOP.BE

WWW.LUMIERESERIES.COM

THE MERCY

AAN DE WAL

In *The Mercy* speelt Colin Firth de Britse amateurschipper Donald Crowhurst, die in 1968 het idee opvatte om de wereld rond te varen in zijn zelfgemaakte bootje. Hoe zijn avontuur precies afliep, laten we je graag zelf ontdekken, maar het voorspelt weinig goeds dat **Rachel Weisz**, veruit de meest melancholisch ogende actrice van haar generatie, zijn vrouw Claire speelt.

tekst JONAS GOVAERTS

RACHEL WEISZ: (lacht) 'Het is waar, voor een lichtvoetige komedie zullen ze me niet snel bellen. Terwijl ik wel degelijk vragende partij ben. Mochten Jean-Pierre en Luc Dardenne dit lezen: jongens, wanneer beginnen we eraan? Niet dat de broers Dardenne hilarische films maken, maar je weet maar nooit.'

The Mercy is niet de eerste adaptatie van Crowhursts verhaal. Er werden al boeken, documentaires en kunst-installaties aan hem gewijd, alsook een Franse en een Russische film. Wat maakt de man zo bijzonder?

'Het feit dat hij een doodnormale mens was die het aandurfde om iets buitengewoons te doen. Ik weet niets af van zeilen, en toch herken ik mezelf in Donald. Ik heb niets tegen heldenverhalen, maar films als *The Mercy*, die de kijker met zijn eigen kwetsbaarheid en sterfelijkheid confronteren, vind ik minstens even belangrijk.'

Wanneer Crowhurst zijn riskante plan uit de doeken doet aan zijn gezin, lijkt jouw personage amper weerwerk te bieden.

'Wilde Donald dat zijn vrouw hem steunde, of hoopte hij net dat Claire hem op andere gedachten zou brengen? We weten het niet, en dat maakt het juist zo tragisch: misschien was het allemaal wel één groot misverstand. In zekere zin was het op dat moment ook al te laat. Donald had zijn verhaal reeds verkocht aan de krant, en zelfs al een hypotheek op hun huis

genomen. Hij kon moeilijk anders dan vertrekken. Ik denk dat Claire vreesde dat, mocht zij Donald hebben tegengehouden, hij het haar nooit zou vergeven hebben. Zij wilde in de eerste plaats haar huwelijk redden. Een nobele gedachte, vind ik.'

Claire brengt een groot deel van de film door naast de telefoon, wachtend op nieuws van haar man.

'Had ze een andere keuze, dan? Het waren tenslotte de jaren zestig. Ze kon moeilijk zeggen: "Schat, blijf jij maar thuis, ik breng wel brood op de plank." Zo werkte het niet, in die tijd. Eigenlijk zat ze gevangen.'

Heb je de echte Claire Crowhurst ontmoet?

'Nee, en dat hoefde voor mij ook niet. Een perfecte kopie van haar neerzetten interesseerde me niet. Ik heb wel haar interviews uit die tijd bekeken. Het moet voor haar enorm pijnlijk zijn geweest, maar toch hield ze zich sterk voor de camera's. Met die tweestrijd kon ik wel iets, als actrice.'

Om geen gezichtsverlies te leiden, loog Crowhurst tegen de pers over de positie van The Mercy. Zijn boot heeft zelfs nooit de Atlantische Oceaan verlaten. Had u moeite om sympathie op te brengen voor zo'n leugenaar?
'Hoegenaamd niet, omdat ik zelf al vaak genoeg in een soortgelijke situatie heb gezeten. Het begint met een leugentje om bestwil, en voor

je het weet, is er geen weg terug. Bij Donald was de inzet misschien groter – hij zette letterlijk zijn leven op het spel – maar het dilemma blijft hetzelfde.'

Het enige wat van Crowhurst overblijft, zijn 's mans logboeken en wat stemopnames die hij maakte voor de BBC. Kennen we de ware toedracht eigenlijk wel?

'Naast zijn officiële logboek hield Donald nog een dagboek bij. Daarin heeft hij het onder meer over spiritualiteit, existentialisme, Albert Einstein... Fascinerend leesvoer voor wie wil weten wat acht maanden alleen zijn op de oceaan doet met het menselijke brein. Maar inderdaad: niemand weet wat Donald echt is overkomen. Dat maakte het project net zo aantrekkelijk voor me: aan de basis van *The Mercy* ligt een ondoorgrondelijk mysterie.'

VANAF 7 MAART IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

» BOOTJE VAREN

The Mercy is niet de eerste film over een man die dacht dat hij de oceanen kon trotseren. Op Vertigoweb.be dobberen we langs genrenoten die allesbehalve kopje-onder zijn gegaan.

GRINDHOUSE A-GO-GO

Terwijl het in het reguliere bioscoopcircuit bulkt van het Oscarvoer, zet Offscreen traditiegetrouw de tegenaanval in: het Brusselse cultfilmfestival heeft tussen 7 en 25 maart maar liefst 60 titels op het programma staan, waarvan 15 Belgische premières. Eregasten op deze 10e editie zijn de Italiaanse grindhouselegendes Enzo G. Castellari en Sergio Martino. *Luci, camera, azione!*

tekst JONAS GOVAERTS

REVENGE

Verrassend veel Belgen op de generiek van deze bloederige neo-exploitationfilm van Coralie Fargeat met een feministische twist. Cameraman was Robrecht Heyvaert (*Patser*), die zich liet inspireren door Ozploitationklassiekers als *Wake in Fright*. In de rol van schuimbekkende *psycho* herken je Kevin Janssens, die in enkele veelbesproken scènes niet meer draagt dan het bloed van getormenteerde heldin Jen (Matilda Lutz).

MR. VAMPIRE

Als of de combinatie van horror en kungfu nog niet geschift genoeg is, voegt *Mr. Vampire* nog een extra ingrediënt toe: liever dan te vliegen, huppen de vampieren in deze Hongkongse cultklassieker van slachtoffer naar slachtoffer. Als je in je leven slechts één *hopping vampire*-film ziet – geloof het of niet, het is een legitiem Chinees subgenre – laat het dan dit hilarische regiedebuut van Ricky Lau zijn.

1990: THE BRONX WARRIORS

Regisseur Enzo G. Castellari zat er enigszins naast met zijn toekomstvoorspelling: geen Super Soakers, Camino's of omgekeerde petjes te bespeuren in 1990: *The Bronx Warriors*, wel vlammenwerpers, gepimpte Harleys en strak aangetrokken bandana's. Deze uiterst entertainende Italiaanse rip-off van *Mad Max* en *The Warriors* wordt vertoond in aanwezigheid van de inmiddels 79-jarige filmmaker.

A GHOST STORY

Wie Casey Afflecks kop niet meer kan zien, zit goed met *A Ghost Story*: voor het grootste deel van dit existentialistische sprookje blijft de omstreden acteur verscholen onder een wit laken.. Daar kwam overigens iets meer bij kijken dan twee gaten in een dekbedovertrek knippen: 'De ogen waren het moeilijkst', aldus regisseur David Lowery. 'Opdat die toch emoties zouden overbrengen, moesten de vorm, de hoek en de afstand van de gaten helemaal juist zitten.'

TORSO

Benieuwd hoe Sergio Martino's oer-slasher ontvangen zal worden in het #MeToo-tijdperk: het kwartet vriendinnen van *final girl* Suzy Kendall wordt op een gegeven moment omschreven als 'acht benen, acht borsten en vier lekkere kontjes'. Volgens *Hostel*-regisseur Eli Roth geldt *Torso* niettemin als Martino's meesterwerk: 'Genialer dan die laatste vijftien minuten wordt cinema niet.'

BRAWL IN CELL BLOCK 99

Een kwarteeuw na *Reservoir Dogs* onderwerpt S. Craig Zahler (*Bone Tomahawk*) het grindhousegenre aan een hoognodige bloedtransfusie. En passant reanimeert hij de slabakkende carrière van Vince Vaughn. De wedergeboorte van de comedyster als beenbrekende, schedelkrakende actieheld is ronduit verbluffend. Minstens even indrukwekkend: Don Johnson als de sadistische gevangenis-directeur Tuggs.

KUSO

Lynchiaanse droomlogica vermengd met John Waters-achtige wansmaak en *body horror* à la Cronenberg: multitalent Steven Ellison – je kent hem misschien onder zijn muzikaal pseudoniem Flying Lotus – erfde de experimenteerdrijf duidelijk van zijn grootoom, jazzlegende John Coltrane. Voor je het vraagt: *Kuso* betekent zoveel als 'kak' in het Japans.

CRONOS

Zachtaardige monsters, antieke machinerie en Ron Perlman: de fetisjen van de Mexicaanse beeldmagiër Guillermo del Toro waren reeds prominent aanwezig in 's mans charmante lowbudget debuut uit 1993. Dat er nooit een Amerikaanse remake werd gedraaid, verbaasde overigens iedereen behalve Del Toro: 'Wie wil nu Jack Lemmon bloed van een badkamervloer zien likken?'

INSECTS

Jan Švankmajer broedde maar liefst veertig jaar op deze animatieversie van Franz Kafka's *De metamorfose*: 'De mens is voor mij een insect,' aldus de Tsjechische misantroop, 'en de beschaving niet meer dan een mierenhoop.' Net als bij zijn eerdere stop-motionpareltjes als *Alice* en *Faust* maakte Švankmajer kwistig gebruik van traditionele klei- en collage-animatie: 'Ik ben 83, te oud om nog op CGI over te schakelen.'

@Jonas_Govaerts

FRITZ THE CAT

Ralph Bashki's adaptatie van Robert Crumbs controversiële undergroundcomic over een oversekste kat was niet alleen de eerste animatiefilm die een *X-rating* kreeg, maar ook een monumentale middenvinger aan het adres van Walt Disney. Of is het toeval dat Mickey Mouse en Donald Duck op de achtergrond staan te juichen in de scène waarin de Amerikaanse luchtmacht napalm dropt op een zwarte achterbuurt?

INFO OFFSCREEN.BE
WEDSTRIJD VERTIGOWEB.BE

Flieten maken de maniak

Hoe wordt iemand zo kil dat hij zonder verpinken massamoorden beveelt? Duitse cineasten hebben 75 jaar de tijd gehad om daar op in te gaan, maar hebben dat nog maar zelden gedaan. Daar moest verandering in komen, vond regisseur **Robert Schwentke**, en hij maakte de gitzwarte, op feiten gebaseerde oorlogsfilm *Der Hauptmann*.

tekst RUBEN NOLLET

Duitsland, 1945, de laatste stuiptrekkingen van de Tweede Wereldoorlog. Het trotse Duitse leger is uit elkaar gevallen. Sommige soldaten zijn gedeserteerd, andere zijn gescheiden geraakt van hun eenheid en trekken op hun eentje door de velden.

Willi Herold is zo'n dolende ziel. Op zijn negentiende heeft hij al twee jaar oorlog achter de rug en hij heeft er zijn buik van vol. Maar dan vindt hij in een koffer het uniform van een *Hauptmann*, een kapitein van de Luftwaffe. Willi trekt het aan en merkt meteen wat het betekent om zo'n outfit te dragen. Zijn leven neemt een verrassende – en huiveringwekkende – wending.

Foute mythe

'Ik wilde een verhaal vertellen over het echte nazisme', zegt de Duitse regisseur Robert Schwentke. 'Ik vond het altijd al vreemd dat Duitsland nog maar twee

films heeft gemaakt die verteld worden vanuit het standpunt van de daders: *Aus einem deutschen Leben* uit 1977 en de tv-film *Die Wannseekonferenz* uit 1984. Voor alle duidelijkheid: met daders bedoel ik niet Hitler en zijn directe medewerkers. Ik heb het over de lagere rangen. Wat zette die mensen ertoe aan om mee te stappen in de gruwel? Zo'n verhaal is veel minder comfortabel voor het publiek. De kijker kan of wil zich niet zomaar identificeren met zulke figuren.'

Concreet haalt *Der Hauptmann* een foute overtuiging onderuit die ook vandaag nog standhoudt in Duitsland: dat de gruweldaden enkel het werk waren van een groepje fanatiekelingen — Hitler, zijn naaste getrouwen en de SS. 'Ik noem het de mythe van de propere Wehrmacht', zegt Schwentke. 'Veel mensen denken nog altijd dat het reguliere Duitse leger geen schuld trof. Tijdens de voorbereidingen kregen we

zelfs regelmatig te horen dat we die soldaten niet in een kwaad daglicht mochten stellen. Nochtans was er in 1989 al een rondreizende tentoonstelling die aan de hand van fotografisch bewijs toonde dat de Wehrmacht wel degelijk betrokken was bij de genocide.'

Man en macht

Wat dat laatste betreft, houdt Schwentke zich niet in, maar omdat *Der Hauptmann* in stijlvol zwart-wit is gedraaid, omzeilt hij de val van de grandguignol. 'Een kleurenversie was onmogelijk geweest', zegt Schwentke. 'Ik heb me laten inspireren door een anekdote over *Raging Bull*. Martin Scorsese had de bokswedstrijden eerst in kleur gefilmd, en toen hij die bloederige opnames liet zien aan de grote Britse regisseur Michael Powell, raadde die hem aan om voor zwart-wit te kiezen. Hij zei dat mensen *Raging*

Bull anders zouden zien als een gewelddadige film en niet als een film over gewelddadige mensen. Als Scorsese dat goed advies vond, wie ben ik dan om het naast me neer te leggen?'

Der Hauptmann is een verhaal over macht en autoriteit, een fenomeen dat Schwentke goed genoeg kent. Na twee Duitse films trok hij naar Hollywood, waar hij onder meer *Flight Plan*, *RED*, *R.I.P.D.* en twee episodes van de *Divergent*-franchise draaide. Hij weet dus wat het betekent om te moeten afrekenen met figuren in een machtspositie.

'Toch mag ik niet klagen', merkt hij op. 'Ik heb het geluk dat mijn eigen smaak goed bij Hollywood past. Ik ben nooit een fan van naturalisme geweest. Toch had ik *Der Hauptmann* nooit in Hollywood kunnen draaien. Voor een film als deze heb je een vrijheid nodig die je daar zelden vindt. Daar maken ze consensusfilms, en dat is

Der Hauptmann niet. Maar in de meeste gevallen heb ik mijn zin kunnen doen. Enkel met *R.I.P.D.* is het fout gelopen. Ik maal er niet om. Dat risico hoort er nu eenmaal bij. Als je in Hollywood films maakt en je hebt nog nooit een slechte ervaring gehad, dan werk je er gewoon nog niet lang genoeg.' ■

VANAF 21 MAART IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» HOGEROP

Der Hauptmann is een van de eerste Duitse films over de misdaden van gewone Duitse soldaten tijdens WO II. Op Vertigoweb.be vind je enkele klasiekers over hun leiders.

BOEREN- LIEFDE

‘De Britse *Brokeback Mountain*.’ Zo wordt *God's Own Country*, het pakkende liefdesverhaal over twee mannen op een boerderij in Yorkshire, genoemd. Een compliment, maar het klopt niet, zegt regisseur Francis Lee. ‘Lgbt-films vertellen vaak trieste verhalen over eenzame mensen. Ik heb precies het tegenovergestelde gedaan.’

tekst RUBEN NOLLET

Een landbouwerszoon die van mannen houdt, maar moeite heeft met relaties en zich elke avond ladderzat zuipt. Een moeilijke verstandhouding met zijn norse vader. Verwarde gevoelens wanneer die vader een toeval krijgt en een aantrekkelijke Roemeen komt helpen op de boerderij. *God's Own Country*, het debuut van de Brit Francis Lee, lijkt op het eerste gezicht een mistroostig drama, maar dat is totaal niet wat de regisseur in gedachten had. Ondanks de rauwe gevoelens en het agressieve hoofdpersonage is het in de eerste plaats een verhaal over een man die emotioneel openbloeit.

Dat zijn regiedebuut zo lang op zich liet wachten, komt omdat Lee jarenlang

acteur is geweest. Hij was te zien in tv-series als *A Touch of Frost*, *Dalziel and Pascoe*, *Midsomer Murders* en af en toe ook in films, waaronder Mike Leighs kostuumdrama *Topsy-Turvy*. Als veertiger stelde hij vast dat zijn liefde voor acteren bekoeld was en dat hij zijn eigen verhalen wilde vertellen. Dat is *God's Own Country* zeker, want Lee kent de streek waar de film zich afspeelt uit zijn jeugd.

FRANCIS LEE: ‘Ik ben zelf opgegroeid op een boerderij in Yorkshire. Mijn vader kweekt er nog steeds schapen, op dezelfde heuvel als je in de film ziet. Ik wóón nu zelfs op die heuvel. De boerderij, het landschap, de natuur, de seizoenen, de modder: het is allemaal uit het leven gegrepen.’

Bevat de plot ook autobiografische elementen?

‘Niet veel. Het centrale gegeven van twee mensen die verliefd worden op elkaar is iets waar ik uiteraard wel ervaring mee heb, maar dat geldt voor veel mensen. Ik wilde onderzoeken hoe moeilijk de liefde kan zijn. Het valt niet mee om jezelf kwetsbaar op te stellen, maar die kwetsbaarheid is nodig om te kunnen beminnen en bemind te worden.’

De hoofdpersonages hebben seks in de modder. Dat lijkt me minder aangenaam dan het er in de film uit ziet.

‘Voor alle duidelijkheid: die scène is niet autobiografisch. (lacht) Ik wilde een zekere fysieke spanning opbouwen. Johnny is iemand die enkel op een agressieve seksuele manier kan omgaan met mensen die hij aantrekkelijk vindt. Wanneer Gheorghe op de boerderij aankomt, voelt hij meteen een klik, maar hij weet niet hoe hij toenadering moet zoeken. Die innerlijke spanning blijft maar groeien, tot ze explodeert op die mistige ochtend.’

Verhalen zoals deze spelen zich vaak af in conservatieve regio's, die bulken van homofobie en racisme. Denk maar aan *Brokeback Mountain*. In *God's Own Country* is daar nauwelijks iets van te merken. Een statement?

‘Ik wilde geen verhaal vertellen over seksuele voorkeuren, of over iemand die uit de kast komt. Mijn eigen seksualiteit is volgens mij ook het minst interessante aspect van wie ik ben, en ik heb zelf nooit homofobie ervaren in de streek waar ik opgegroeid ben. Ik heb er enkel mensen ontmoet die me probeerden te begrijpen en die hoopten dat ik gelukkig was. Lgbt-films hebben het doorgaans over een bepaalde problematiek, over bekrompenheid of hypocrisie. Vaak zijn dat trieste verhalen over eenzame mensen. Ik wilde juist het tegenovergestelde, al is *God's Own Country* ook geen romantische komedie.’

Xenofobie voel je wel in de film. Waarom koos je voor een Roemeense

immigrant als love interest van je hoofdpersonage?

‘Nadat ik voor mezelf had uitgemaakt dat ik regisseur wilde worden, vatte ik het plan op om een kortfilm maken, maar ik had geen geld. Daarom ben ik in een schrootbedrijf gaan werken. Een van mijn collega's daar was Tave, een Roemeen. Ik was geschokt en beschaamd toen ik hoorde wat hij in Engeland allemaal had meegemaakt.’

Alles bij elkaar kom je niet zoveel te weten over de personages. Stonden er meer details op papier?

‘Dat maakte deel uit van het voorbereidende werk. Samen met mijn hoofdrolspelers, Josh O'Connor en Alec Secareanu, heb ik de personages extreem gedetailleerd uitgewerkt. Uiteindelijk wisten we alles wat ze beleefd hadden op het moment dat we ze in de film ontmoeten: de sleutelmomenten in hun leven, hun opvoeding, hun jeugd, hun werk, hun emoties, hun dagelijkse gewoonten, noem maar op.’

Als je hen op de boerderij bezig ziet, heb je de indruk dat ze dat al hun hele leven doen. Ook het resultaat van de voorbereiding?

‘Zeker. Ik heb hen twee weken lang op boerderijkamp gestuurd. Ze hebben alles echt leren doen, van rijden met de tractor tot lammeren helpen baren. Ik geloof heilig in waarachtigheid en realisme, in alle aspecten van het verhaal. Ik toon de dieren zoals ze zijn, ik toon de boerenstiel zoals die is en ik verberg niets tijdens de seksscènes. Als voormalig acteur weet ik hoe belangrijk het is dat je jezelf op elk moment beschermd voelt. Pas dan kun je spontaan en eerlijk acteren.’

De methode die je beschrijft, doet denken aan die van Mike Leigh, met wie je als acteur samengewerkt hebt. Heeft hij je geïnspireerd?

‘Ik heb enorm genoten van de aandacht die Mike besteedt aan de personages. Het geeft je als acteur het gevoel dat je de touwtjes in handen hebt, en je kunt ook sneller werken. Je verschijnt

Francis Lee

op de set en je hoeft niet na te denken over het script. Je hebt alles zo goed voorbereid dat het allemaal organisch en authentiek lijkt. Het grote verschil tussen mijn manier van werken en die van Mike is dat hij vertrekt van improvisaties. Ik niet. Ik hou niet van geïmproviseerde dialogen. Ik ben eigenlijk geen fan van dialogen. Ik vertel liever met beelden.’

VANAF 21 MAART IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» PLATTELANDSCINEMA

Lang geleden was de Vlaamse cinema synoniem met verhalen over hardvochtige boeren, brave boerinnen en hun onstuimige kroost. Op *Vertigoweb.be* vind je de opmerkelijkste titels.

Een masterclass in subtiel acteren.

De Standaard

Een oefening in empathie.

De Volkskrant

Bijzonder sterk spel van Charlotte Rampling.

Filmtotaal

CHARLOTTE RAMPLING
HANNAH

A FILM BY ANDREA PALLAORO

HEMEL & AARDE

Nog tot Palmzondag kun je in de Sint-Maartenskerk in Kortrijk terecht voor *Martyrs (Earth, Air, Fire, Water)*, een indrukwekkend visueel vierluik van de Amerikaanse videokunstenaar Bill Viola met een bijzondere rol voor de natuurelementen.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

In de video-installatie *Martyrs (Earth, Air, Fire, Water)* worden vier korte films afgespeeld, op vier beeldschermen die naast elkaar zijn opgesteld. Op een ervan zie je een man, slechts gekleed in een pantalon, in foetushouding op de grond liggen. Om zijn enkels is een dik touw gewikkeld. Na een paar minuten wordt hij langzaam maar zeker omhooggehesen tot hij verticaal het beeld vult. Zijn voeten raken bijna de bovenkant van het scherm, zijn armen bungelen naast zijn hoofd en raken de onderkant.

Zo blijft hij een tijdje hangen, schijnbaar levenloos. Dan komt er plots water naar beneden. De straal groeit snel aan tot een stortvloed. Langzaam laat

de man zijn armen langs zijn lichaam zakken – ze gaan dus omhoog in het beeld – tot zijn ledematen en romp een kruis vormen. Vervolgens wordt het lichaam omhooggetakeld en verdwijnt het beetje bij beetje uit beeld.

Overgang

Martyrs is het geesteskind van de 64-jarige Amerikaan Bill Viola, wellicht de meest geroemde levende videokunstenaar. Hij creëerde de installatie in 2014 voor Tate, dat ze uitleent aan St Paul's Cathedral in Londen, waar ze elke dag te bezichtigen is. Er bestaan ook variaties. Een daarvan is tot 9 april te zien in de Sint-Maartenskerk in Kortrijk in het kader van het Passio-festival.

Op elk van de vier verticale plasmaschermen wordt een man of een vrouw gekastijd door een van de vier elementen. 'In het begin zie je hoe die onbeweeglijke personen aan het lijden zijn', zegt Viola. 'Geleidelijk aan sluipt er beweging de scène binnen via een natuurelement: een cascade van vlammen, een geselende wind, een waterval en aarde die omhoogkomt. Terwijl de elementen razen, blijven de martelaren onwrikbaar. Op het meest gewelddadige punt van de beproeving staan de elementen symbool voor de overgang van de martelaar van de dood naar het licht.'

Eigentijds christelijk

Door vier elementen en vier anonieme

personages te gebruiken geeft Viola de christelijke iconografie een eigentijdse draai. Verwonderlijk is die interesse niet, want dood en (weder)geboorte is een motief dat al enkele decennia 's mans werk domineert. Ook de beeldtaal die Viola in *Martyrs* hanteert, roept herinneringen op aan ouder werk.

Zo was de geselende kracht van water al aanwezig in *Tristan's Ascension (The Sound of a Mountain under a Waterfall)* (2005) en *The Raft* (2004), dat momenteel ook in ons land te zien is. *Fire Woman* (2005) wordt dan weer gedomineerd door een allesverterende vlammenzee. Het grote verschil is dat die drie videowerken een klankband hebben, terwijl *Martyrs* volledig op het

visuele focust.

Toen *Martyrs* vier jaar geleden in St Paul's Cathedral geïnstalleerd werd, was dat de eerste vrucht van een zaadje dat Viola ruim tien jaar voordien geplant had. In 2016 volgde de video-triptiek *Mary*, waarin de christelijke iconografie nog sterker doorschemert. Wie meer achtergrond wil bij hoe deze werken tot stand zijn gekomen, moet zeker Bill Viola: *The Road to St Paul's* bekijken, de documentaire van Gerald Fox die vorig jaar is uitgekomen. ■

Martyrs (Earth, Air, Fire, Water), tot 9 april in de Sint-Maartenskerk in Kortrijk. *The Raft*, tot 15 april in Mu.ZEE in Oostende.

PRIJZENREGEN

Voor het derde jaar op rij hebben de *Vertigo*-lezers massaal laten weten wie of wat zij de beste actrice, acteur, regisseur, film en Vlaamse film vinden, zowel van het afgelopen jaar als uit de filmgeschiedenis. Resultaat: een hoop oude bekenden, een handvol nieuwe namen én enkele verrukkelijke verrassingen!

illustraties TOK

Emma Stone

Jennifer Lawrence

Gal Gadot

Natalie Portman

Kate Winslet

Meryl Streep

Joaquin Phoenix

Casey Affleck

Ryan Gosling

Tom Hanks

Leonardo DiCaprio

Daniel Day-Lewis

Christopher Nolan

Edgar Wright

Denis Villeneuve

Christopher Nolan

Stanley Kubrick

Steven Spielberg

Blade Runner 2049

La La Land

Dunkirk

The Dark Knight

Pulp Fiction

Eternal Sunshine of the Spotless Mind

A red and white sports car, possibly a Ferrari, is shown from a side profile. It has the number '72' on its side and is set against a solid orange background.

VERTIGO
DOIT
VLAAMSE FILM

A photograph of five identical keys arranged in a horizontal row. Each key has a circular head with a small hole in the center and a standard notched blade. The keys are set against a dark, textured background.

DUNKIRK

A FILM BY CHRISTOPHER NOLAN

DUNKIRK

400,000 MEN COULDN'T GET HOME,
SO HOME CAME FOR THEM.

WINNAAR
2 VERTIGO AWARDS

**NU OP 4K UHD,
BLU-RAY™ EN DVD**

SYNCOPE

© 2018 Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

WINNAAR
2 VERTIGO AWARDS

**NU OP 4K UHD,
BLU-RAY™ EN DVD**

SYNCHRONY

© 2018 Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Eva

Regie Benoît Jacquot
Cast Gaspar Ulliel, Isabelle Huppert, Julia Roy
Speelduur 1u40
Vanaf 7 maart in de bioscoop

Een jonge toneelschrijver gaat bij een luxeprostituee op zoek naar inspiratie voor zijn volgende stuk. Benoît Jacquot bouwt de forties-roman *Eve* van de Britse pulpschrijver James Hadley Chase om tot een erotisch drama à la *Venus in Fur* van Roman Polanski.

@RubenNollet

The Strangers 2: Prey at Night

Regie Johannes Roberts
Cast Christina Hendricks, Martin Henderson
Speelduur 1u25
Vanaf 7 maart in de bioscoop

Het gemaskerde trio dat tien jaar geleden Liv Tyler en Scott Speedman terroriseerde, duikt weer op. Dit keer hebben ze hun zinnen gezet op Christina Hendricks en haar gezin. *Home invasion*-horror met een flinke scheut *The Texas Chain Saw Massacre*.

@RubenNollet

Hostiles

Regie Scott Cooper
Cast Christian Bale, Rosamund Pike, Wes Studi
Speelduur 1u13
Vanaf 28 maart in de bioscoop

Scott Cooper (*Black Mass*) grijpt terug naar *Ulzana's Raid* van Robert Aldrich en *The Searchers* van John Ford in deze western over een racistische legerkapitein (Christian Bale) die een Cheyenne-opperhoofd en zijn familie naar Montana moet begeleiden.

@ChrisCraps

Rosie & Moussa

Regie Dorothée Van Den Berghe
Cast Ruth Beeckmans, Titus De Voogdt, Bert Haelvoet
Speelduur 1u31
Vanaf 28 maart in de bioscoop

De jonge Rosie wil samen met het migrantenkind Moussa haar eenzame moeder verzoenen met haar vader, die in de cel zit. Dorothée van den Berghe (*Meisje, My Queen Karo*) bewerkte de boeken van Michael De Cock tot een vlotte kinderfilm à la *De bal*.

@ChrisCraps

The Rider

Regie Chloé Zhao
Cast Brady Jandreau, Tim Jandreau, Lilly Jandreau
Speelduur 1u45
Vanaf 28 maart in de bioscoop

In deze aan *When the Legends Die* verwante arthousewestern geproduceerd door de Amerikaanse afdeling van het Belgische Caviar moet een jonge rodeorijder na een zwaar ongeval accepteren dat hij nooit meer zal paardrijden.

@ChrisCraps

JOIN THE GALAXY !

STAR WARS™ IDENTITIES THE EXHIBITION

LUCASFILM LTD. LUCAS MUSEUM OF NARRATIVE ART X3 Productions

OPENS APRIL 2ND
BOOK NOW! STARWARSIDENTITIES.BE

BRUSSELS EXPO PALAIS 2

VERTIGO

selecteert uit het film- aanbod van

De volledige programmatie kun je vinden
op **vier.be**.

I Am Legend

9/3 om 20u35 op

Tien jaar voor hij Jennifer Lawrence en Matthias Schoenaerts als Russen opvoerde in de spionagethriller *Red Sparrow*, tekende regisseur Francis Lawrence voor deze grimmige postapocalyptische horrorfilm waarin een uiterst eenzame Will Smith belaagd wordt door vampierachtige mutanten.

Any Given Sunday

23/3 om 23u45 op

Het is al heel lang geleden dat Oliver Stone een echte klassieker gemaakt heeft, maar zelfs met zijn mindere werk veegt hij de vloer aan met het gros van zijn collega's. Neem nu dit audiovisuele huzarenstukje waarin hij American football-spelers als moderne gladiatoren portretteert.

Interstellar

24/3 om 20u25 op

Hoe kick ik af van de *Dark Knight*-trilogie, dacht Christopher Nolan, en hij boekte een enkeltje *outer space* in het gezelschap van Matthew McConaughey. Die speelt een astronaut die door een wormgat reist om de mensheid te redden. Een moderne variant op *2001: A Space Odyssey*.

Gone Girl

17/3 om 20u25 op

Je hebt koel, koeler, koelst en dan is er David Fincher. De meester-cineast was dus de perfecte keuze om de cynische bestseller van Gillian Flynn te verfilmen. Ben Affleck en Rosamund Pike schitteren als het schijnbaar perfecte koppel dat in zwaar weer terechtkomt wanneer de vrouwelijke helft in rook opgaat.

The Girl with the Dragon Tattoo

23/3 om 20u35 op

Het leek onmogelijk om het bejubelde Zweedse origineel te evenaren, maar dat schrok David Fincher niet af om een nog killere adaptatie te maken van Stieg Larssons verhaal over een hackster (Rooney Mara) en een journalist (Daniel Craig) die een oude moordzaak uitspitten.

The Program

25/3 om 22u20 op

Karakteracteur pur sang Ben Foster kruipt in dit ingetogen drama van Stephen 'The Queen' Frears in de huid van veelvuldig Tourwinnaar en dopingzondaar Lance Armstrong. Weetje: Foster gebruikte tijdens de opnames hetzelfde spul als de gevallen wielerved.

The Rock

30/3 om 20u35 op

Enkele jaren terug raakte bekend dat een plotelement uit dit popcornfestijn de toenmalige Britse premier Tony Blair overtuigde om samen met de VS Irak binnen te vallen. Best vreemd, want dit Nicolas Cage-actievehikel is visueel verbluffend, maar inhoudelijk van de pot gerukt.

BESTE. FILM. OOI.

Tron

Regie John Huston / Cast Albert Finney, Jacqueline Bisset / Speelduur 1u52 / Jaar 1984

Er is een reden waarom iedereen zich van TRON vooral de *light cycle*-race en Jeff Bridges in een lichtgevend blauw badpak herinnert. De sci-film, die nochtans is geïnspireerd door het simplistische consolespelletje Pong, is zo goed als onmogelijk om te volgen. Negeer echter de floppydunne plot, TRON triomfeert door zijn unieke look: een destijds revolutionaire combinatie van *live action*, animatie en primitieve computerbeelden.

Green screen bestond nog niet begin jaren tachtig, dus zag pionierend cineast Steven Lisberger zich genoodzaakt zijn sci-fi-epos te draaien in een lege loods, behangen met zwarte doeken. Om te voorkomen dat de cast claustrofobisch werd, liet hij *arcade games* zoals Pac-Man en Space Invaders aanslepen. Vooral Bridges leefde er zich op uit. 'Jeff mag dan overkomen als een stoner,' herinnert Lisberger zich, 'eigenlijk is hij

waaninnig competitief.'

Lisberger botste regelmatig op de beperkingen van de toenmalige technologie. Bijna werden de iconische *light cycles* uit het scenario geschrapt, toen bleek dat de brommers geen bochten konden maken. 'Ik wees Steven erop dat er in de virtuele wereld geen zwaartekracht is,' aldus legendarisch conceptartiest Syd Mead (zie ook: *Blade Runner*). Hij legde de filmmaker vervolgens onbewust het beroemdste shot uit de film voor: 'Waarom laten we ze niet draaien in een rechte hoek?'

Hoewel TRON in totaal slechts 15 minuten CGI bevat, zou dat kwartiertje de cinema voorgoed veranderen. Werkelijk elke Marvel-film waarin een fictieve stad explodeert, is schatplichtig aan TRON. Maar waar het steeds moeilijker wordt om het ontploffende Sokovia te onderscheiden van een uiteenspattend Wakanda, volstaat slechts één frame van Lisbergers

cultklassieker om elke TRON-fan te doen uitroepen: 'Welcome to the Grid, Program!' 📺

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Toen *Tron* in de zomer van 1982 uitkwam, flopte hij genadeloos. Met zijn primaire kleuren, strakke lijnen en zwarte vlakken bleek de film te abstract voor het grote publiek. Een 25-jarige geek was echter compleet mee met Lisbergers futuristische visie: de toekomstige Pixar-bons en *Toy Story*-regisseur John Lasseter. Alleen al het feit dat er zonder die legendarische *light cycles* geen Buzz Lightyear zou bestaan, maakt van TRON deze maand de Beste Film Ooit.

INFODAG

ZATERDAG 10 MAART 2018

10 TOT 17 UUR

WWW.AP.BE/INFODAGEN

f APHogeschool

t @AP_Hogeschool

📷 APHogeschool

ARTESIS PLANTIJN
HOGESCHOOL ANTWERPEN

LUXE GROEPSREIS MET
BLAUWE VOGEL-BEGELEIDING
VANUIT BRUSSEL

11 FIJNE DAGEN €2690

6 AFREISDATA: 31 mei / 7 juni / 1 juli / 2 & 16 augustus / 6 september

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

Vliegreis heen en terug

Knappe hotels, volpension

NL-talige gids & excursies inbegrepen

Zaterdag 31 maart om 11.00 uur in ons auditorium. Ontdek deze reis van A tot Z & maak kennis met uw gids!

(Gratis toegang, mits reservatie)

REISFAMILIE CARLIER | LUIKERSTEENWEG 62 | SINT-TRUIDEN | 011 705500